

§ 4.

Foranstaaende Bestemmelser finde ogsaa Anvendelse paa de Mænd, hvem der i Mangel af beskikkede Sagsførere eller af andre Grunde i enkelte Tilfælde meddeles Konstitution til at udføre offentlige eller beneficerede Sager.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De gjældende Regler om Sagsførernes Afgang til Salær for Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager findes i en Række spredte Bestemmelser, som alle ere ældre end Lov om Afgang til Sagsførervirksomheden af 26de Mai 1868. I offentlige Straffesager tilkommer der efter disse altid Sagsføreren Salær, hvad enten han har fungeret som Aktør eller Defensor og uden Hensyn til Sagens Udfald. Oprindeligt var det ikke saa, idet den vederlagsfrie Udførelse af de offentlige Sager betragtedes som de af Kongen udnævnte Procuratorers Embedspligt, men efterhaanden blev Afgang til Salær indrømmet dem først for Underretssagers Vedkommende ved Forordning af 24de Oktober 1806 § 1, dernæst ogsaa Advokaterne ved Højesteret og Procuratorerne ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn og ved Landsoverretten i Viborg, naar de havde fungeret som Aktører se Fd. 7de Marts 1827 § 1, hvilken Bestemmelse ved Pl. 3die Marts 1841 og 17de Februar 1847 blev udvidet til ogsaa at gjælde, naar de havde fungeret som Defensorer, hvorhos det ved Forordning af 28de Februar 1845 § 22 blev bestemt, at der tilkommer Aktører og Defensorer ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret samme Afgang til Salær som Procuratorerne ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn. Hvad Størrelsen af Salæret angaar, hedder det i Forordning 1806 for Underretssagernes Vedkommende udenfor Kjøbenhavn, at der tilkommer Procuratorerne et billigt Salarium for deres ved Sagen havte Umage, hvilket fastsattes af Dommeren „efter Sagens Vidtløftighed og deres anvendte Fliid“, uden at noget Maximum eller Minimum for Salærets Størrelse er fastsat se Fds §§ 1 og 2 samt Rskr. 9de Oktober 1827. Herved bliver dog at bemærke, at de for Overretsprocuratorerne fastsatte Begrænsninger for Salærets Størrelse, hvorom strax nedenfor, have virket indirekte paa Retternes Bestemmelse af Under-

retsagsførernes Salær, idet man sikkert i Almindelighed har anset det for givet, at Underrettsagsførernes Salær maatte ansættes forholdsvis lavere end Overrettsagsførernes. Med Hensyn til Aktører og Defensorer ved de øvrige Retter gjør derimod den ældre Opsfattelse sig forsaavidt endnu gjældende, som Salæret ifølge Fd. 7de Marts 1827 § 2 „ikke er bestemt til at indeholde en fuldstændig Betaling for Sagsførernes Arbejde i Aktionsager, men kun nogen Godtgjørelse for det ved Tidsumstændighederne forarsagede Misforhold imellem deres Fordele og Byrder“. Ifølge denne Betragtningssmaaade fastsættes Salæret for Sagsførere ved Højesteret til 10—30 Rdl. og ved Overretten til 5—15 Rdl. se Fd. 1827 § 2, Pl. 1841 og Pl. 1847 § 2.

I beneficerede Sager tilkommer der ifølge den ovennævnte Fd. 1806 § 1 Procuratorerne ved Underretterne Salær, hvad enten Sagen vindes eller tabes, men ved de øvrige Retter salareres Sagsførerne kun, naar Sagen vindes af deres Part se Fd. 3die Juni 1796 § 42 og Pl. 1806 § 4. Størrelsen af Salæret er ikke bundet ved Maximumbestemmelser se Fd. 1796 § 42 og Fd. 1806 §§ 1 og 2. Imidlertid turde det findes, at der i Retsanvendelsen ingenlunde tilfjædes den beskikkede Sagsfører i beneficerede Sager et Salær, apasset efter hans virkelige Arbejde i Sagen, hvilket vel turde sættes i Forbindelse med Paavirkninger af de i Fd. 1827 § 2 nedlagte Grundsetninger.

Efter den nugjældende Lovgivning gives der altsaa Tilfælde, hvor den beskikkede Sagsfører ikke har nogen Afgang til Salær og, selv hvor dette tilfjædes ham, vil det endog sættes fra, at de Minimums- og Maximumsatsen, der i visse Tilfælde ere foreskrevne, under Hensyn til de forandrede Prisforhold ikke længer ere tidssvarende, i Almindelighed ikke være apasset efter hans virkelige Arbejde med Sagen.